

Presentatrice Astrid Joosten (56)

‘Ik ben verrast.. door mijn kracht’

Haar vader overleed een paar maanden geleden. En bijna twee jaar terug verloor ze haar levenspartner Willem. “Als je geliefde in je armen is gestorven, is er niets meer om bang voor te zijn.” ▶

Tekst Ingrid Spelt | Foto's Mariël Kolmschot
Visagie Claudia Esser

Astrid als kleuter, met haar moeder op het strand bij Wijk aan Zee.

‘Ik wil niet de eeuwige weduwe blijven.’

‘Vroeger had ik een goede band met mijn oma. Oma Joosten had altijd lol. ‘Zullen we er eens een sherry’tje bij nemen’, riep ze ’s middags al. Het huishouden deed ze er een beetje bij. Steevast was er visite, en een hapje en een drankje. Toen mijn opa er niet meer was, ging ik vaker bij haar langs. Dat ik geen kinderen wilde, vond ze top. Ze raadde het me zelfs aan, ook al had ze er zelf drie. Blijf lekker met z’n tweetjes, was haar advies. De reden dat ik geen kinderen wilde, was niet altijd dezelfde. Eerst was mijn studie het excuus, later dat ik iets van de wereld wilde zien, of die man die ik niet zag als de vader van mijn kinderen.

Mijn ouders kregen jong kinderen. Ze waren modern, droegen spijkerbroeken en reden in een lelijke eend. En er waren geregeld feestjes thuis. Ze waren progressief, stemden links, gaven ons seksuele voorlichting. ‘Je komt niet per ongeluk zwanger thuis. Dat hoeft in deze tijd niet. Ga naar de huisarts voor de pil’, zeiden mijn ouders toen ik vriendjes kreeg. Dat was hun filosofie over modern opvoeden. In tegenstelling tot vriendinnen mocht ik van mijn moeder wel de zee in met mijn nieuwe spijkerbroek. En dan op het strand laten opdrogen, dé manier om die broek te bleken. Ik mocht niet alles, hoor, als ik uitging kreeg ik tijden mee. Hield ik me er niet aan, dan kreeg ik huisarrest. Mijn moeder werkte ook, ze was secretaresse. Dat was heel wat voor die tijd. Ik was een sleutelkind. Mijn vader werkte samen met zijn broers in het transportbedrijf van zijn vader – mijn broer heeft het bedrijf inmiddels overgenomen. Omdat

ik de oudste was, zorgde ik ervoor dat mijn zus en broer veilig thuiskwamen uit school. Met z’n drieën liepen we naar huis; ik deed de deur open. Tussen de middag gingen we ook weleens bij oma eten. Thuis hadden we allemaal taken: afwas- of strijkbeurten. Mijn broer maaide het gras. Ik vond dat doodnormaal; mijn ouders waren ook druk. We werden maatschappelijk bewust opgevoed.

Nu is het bijna twee jaar geleden dat Willem, de liefde van mijn leven, overleed. De tijd heelt, de pijn wordt zachter. Al die clichés zijn waar. Ik kan weer lachen en genieten van het leven en praat niet meer elke dag over Willem. Vlak na zijn dood kon ik me niet voorstellen dat ik minder aan hem zou gaan denken. Het gebeurt, en dat is ook goed. Willem zal altijd bij me zijn, maar meer op de achtergrond. Ik moet meer moeite doen hem voor de geest te halen. In het begin vond ik dat heel erg. Ik wilde niet dat hij vervaagde, dan riep ik zijn beeld bewust op. Dat doe ik steeds minder. Ik heb twintig jaar aan geweldige herinneringen, maar ik kijk wel vooruit. Ik wil niet de eeuwige weduwe blijven. Willem wilde ook dat ik weer gelukkig zou worden, verder zou gaan. Die geluksmomenten zijn er steeds vaker, ik koester ze. Ik vind het fijn om met een vriendin naar een voorstelling of uit eten te gaan, lekker langs het strand te wandelen of te fietsen door de stad. Ongelukkig ben ik niet meer. Ik ben aangenaam verrast door mijn kracht: mijn leven heb ik weer op de rit gekregen. Mijn werk is daarin heel belangrijk geweest, het geeft structuur aan mijn bestaan. In het begin is alles vertroebeld door het grote verlies, maar er is ruimte gekomen voor mooie en leuke dingen. ►

‘Willem kon al snel niets meer. Ik was helemaal kapot.’

Willem was kort ziek, zes weken. Alvleesklierkanker. Natuurlijk liep hij er al langer mee, maar dat wisten we niet. We wilden nog van alles doen, reizen bijvoorbeeld. Maar al heel snel kon hij niets meer. De laatste drie weken lag hij alleen nog maar op bed. Ik was helemaal kapot, in paniek. Wist totaal niet wat ik moest doen. Emotioneel liepen we achter de feiten aan. Bij elk bezoek aan de arts kregen we slechter nieuws. Afscheid nemen ging veel te snel. We hebben alles tegen elkaar gezegd. Ik wilde niets vergeten, straks kon het niet meer. Elke dag schoot me wel iets te binnen, er waren geen open eindjes. Vrienden zijn in die periode heel belangrijk voor mij geweest. De een kookte, de ander deed de was of de boodschappen. Zijn kleding uitzoeken en wegdoen – ook zoiets. Ik heb dat niet zo heel lang geleden samen met twee vriendinnen gedaan op een zondag. Familie en vrienden zijn er nog steeds voor mij. Willem heeft ze gevraagd mij te steunen. ‘Je moet Astrid straks helpen, want technisch is het een kneus’, zei hij nog tegen zijn zoon. In het begin was er altijd wel iemand die voor me kookte, maar als ik een keer alleen was, dan at ik een crackertje. Onzin, zei ik op een dag tegen mezelf. Je gaat gewoon weer voor jezelf koken. Ik moest streng zijn, discipline tonen, zoals met werken.

Hoe het komt dat ik nog steeds succesvol ben met mijn programma’s en veel collega’s van mijn generatie van de buis verdwenen zijn, weet ik niet. *Twee voor Twaalf* is minder geschikt voor een jonge presentator, dat is het misschien. Ik

heb meer bagage. Tegen mijn baas zeg ik altijd dat ik dat programma zeker tot mijn pensioen blijf doen. Hij spreekt het nooit tegen. Rimpels zijn bij de VARA geen issue. Sonja Barend heeft ook nooit iets aan haar uiterlijk laten doen. Dat wil niet zeggen dat ik het nooit ga doen, hè. Als ik oud en rimpelig ben, ga ik misschien overstag. Ik doe dingen die goed bij me passen en laat me niet zomaar wegsturen. Ik heb inmiddels wel bewezen dat ik wat kan na dertig jaar in het vak. Dat is het mooie van mijn leeftijd. Ik zak niet meer door het ijs, weet wat ik wil. Dat geeft rust en zekerheid. Vijftiger zijn vind ik heel prettig, mijn leven is meer in balans. Daar hoort natuurlijk niet bij dat Willem te vroeg is overleden. Maar dat had me ook kunnen overkomen toen ik 40 was.

Mijn vader is onlangs overleden. Zijn ziekte openbaarde zich twee maanden na de begrafenis van Willem. Het is veel, alles bij elkaar. Ik zag hem geregeld, steeds vaker naarmate hij ouder werd. Na de scheiding van mijn moeder is hij hertrouwd. Hij en zijn vrouw hebben mij na de dood van Willem erg gesteund. Mijn moeder is vier jaar geleden overleden. Ze was dement en woonde de laatste zes jaar van haar leven in een verpleeghuis. Elke zondag ging ik naar haar toe. Als ik binnenkwam, zei ze in het begin nog: ‘Hé Astrid.’ Later werd dat: ‘Kijk die hoort bij mij.’ De term dochter wist ze niet meer. Ik had er héél veel moeite mee dat ze dementeerde. Zeker toen ze het allemaal nog doorhad. Mensonterend. Mijn hart draaide zich om als ik weer weg moest. Ik vond het zo erg: ►

ASTRID JOOSTEN (56)

presenteert al 23 jaar *Twee voor Twaalf* en sinds drie jaar *Kanniewaarzijn* voor de VARA. Bij deze omroep begon ze als omroepster en weervrouw. In 1987 maakte ze een uitstapje naar de TROS voor *Jongbloed & Joosten*. Drie jaar later keerde ze terug naar de VARA. Vele programma's volgden. Joosten is ambassadeur voor het Epilepsiefonds. Ze is vinoloog en heeft samen met Thérèse Boer een wijn-webwinkel. Astrid was twintig jaar samen met Willem Ennes, producer en ex-toetsenist van Solution. Hij overleed in september 2012.

hoe haar leven was geworden en dat ik haar zo moest achterlaten. Vaak huilde ik in de auto op de terugweg. Na mijn moeders dood, die van Willem en nu ook die van mijn vader is onze familie nog hechter geworden. Het is ondenkbaar om niet een 'familie Joosten kerstdiner' te houden met z'n allen. Vroeger sloegen we dit nog weleens over. Maar je weet nooit hoelang het nog kan.

Straks als ik écht oud ben, heb ik geen kinderen of kleinkinderen om op terug te vallen. Het onderwerp kinderen is met Willem wel ter sprake gekomen. Ik wilde dat het voor ons een bewuste keuze zou zijn om geen kinderen te krijgen en dat we later geen spijt zouden hebben. Had ik wel kinderen gewild, dan was het zeker met hem geweest. Als ik nu ziek word, is er geen partner die voor me zorgt. Ik heb heel lieve vrienden en familie op wie ik altijd kan rekenen, maar dat is toch anders. Als het niet goed met je gaat, wil je dat het liefste delen met iemand die heel dicht bij je staat. Net als met geluk. Ach, ik denk liever aan een leuke toekomst.

Over de dood denk ik niet veel na. Voor mijn eigen dood ben ik niet bang. Dat was ik wel, maar als je geliefde in je armen is gestorven, is er niets meer om bang voor te zijn omdat het allerergste al is gebeurd. Willems dood relateert alles. Op zijn sterfbed dacht Willem zelfs nog aan mijn toekomst. 'Doorgaan met die wijnen, hè,' zei hij. Ik ben vinoloog en heb samen met Thérèse Boer (van restaurant De Librije in Zwolle) een eigen webwinkel. Willem geloofde er helemaal

in. De liefde voor wijnen heeft hij op mij overgebracht. We kwamen altijd met een lading vol terug van vakantie uit Frankrijk en Italië. Als ik ooit bij de omroep stop, dan stort ik me op wijnreizen en ga ik nog meer wijnboeren bezoeken dan ik nu al doe. In een gat zal ik niet vallen. En ik zal het niet missen om Bekende Nederlander te zijn. Een nieuwe liefde sluit ik niet uit. Ik doe het goed alleen, maar heb helemaal geen zin om in mijn eentje te blijven. Een nieuwe man zal geen Willem zijn. Het zou heel dom zijn om hem te gaan vergelijken. Dan kom ik waarschijnlijk niemand tegen. Maar ik hoef niet meer per se samen te wonen. Als ik een leuke man tegenkom met wie ik de weekenden kan delen, dan is dat ook fijn. 'Geniet van wat er is', is nu mijn levensmotto. Ik genoot altijd wel, maar mijn eisen lagen een stuk hoger. Ik wil geen ontevreden mens worden. Zonde van mijn leven. Wat heb ik eraan om constant te denken aan wat er niet meer is? Ik ben ook veranderd, ben niet meer de Astrid van 20 of van drie jaar geleden. Als ik me dat realiseer, is er niet zoveel aan de hand. Heel veel mensen hebben de liefde van hun leven nooit gehad. Ik wel, en daar ben ik dankbaar voor. Nu kijk ik uit naar mijn toekomst.' ■

**10x
kans**
op wijn-
boek

Astrid Joosten en Thérèse Boer geven 10 exemplaren van hun boek *Vrouwen gek op wijn* weg. Wilt u kans maken? Stuur dan vóór 15 juli een kaartje naar Plus Magazine, Postbus 44, 3740 AA Baarn o.v.v. 'Vrouwen gek op wijn'. Kijk voor meer informatie op: www.astridentherese.nl